

Markó Béla

Életcél

Nem igaz, hogy egyformának születünk, és csak menet közben távolodunk el egymástól, mert más-más sebeket kapunk. Vagy különböző szerelmek nyomát viseljük. A rémálmaink sem ugyanazok, bár mindannyian megébredünk az éjszaka közepén, ha rosszat álmodunk, és megkönnyebbülten nézünk ki a felhős vagy csillagos égre a tetőablakon. Ez mind igaz, és mégsem. Hiszen valójában közeledünk. A szilvماغ és almماغ között sokkal nagyobb a különbség, mint a szilvafa és almafa között. Nemcsak télen, hanem nyáron is, amikor sűrű lomb borítja őket. Aztán a gyümölcs, persze, megint különbözik. Készséggel elismerem. De mégis, ha belegondolunk, a cseresznyماغ és a dió. A cseresznyefa és a diófa. Vagy akár a fenyő is. Pedig az tényleg máskor, máshonnan. Kísérlet a hasonlóságra. Az egybeesésre. A sokat hangoztatott életcél. Folytonos közeledés. Hogy másfelől, másképpen, más alakban, de végül ugyanoda. Majd amikor már teljesen egyforma, csak ág, csak túske. Csak szétszórt maszkok a földön, mint aki sok mindent kipróbált. Megnyugtató lesz, hogy történet voltunk. Nem saját test, és nem saját lélek. Esemény.

Esővíz

Hegyvidéken keményebb volt a kútvíz, még a mosószappan is rosszul habzott benne, sokkal nehezebb volt tisztára mosni a ruhát, és amikor végre eleredt a langyos nyári eső, rohantunk a mosdótálakkal és fazekakkal, hogy helyet foglaljunk az ereszcatornáknál, mert egy másfél emeletes bérházban laktunk,

*és az épület négy sarkánál többen is jutottunk
a hol bő sugárban zubogó, hol csak alig-alig
csordogáló esővízre, sorba állítottuk a földön
az edényeket, és ahogy megtelt valamelyik
a lágy, selymes tapintású mennyei ajándékkal,
máris csordult volna ki a kövekre, de rögtön
töltük oda a következő edényt is, miközben
bőrig áztunk mindannyian, azóta is ezeket a
folyamatosan zenélő ereszcatornákat látom
magam előtt, ha éppen azt a szót ízlelgetem,
hogy telik, megtelik, eltelik, kitelik, betelik,
mint az idő például, elképzelem, hogy egy
tízliteres fazék az élet, kár erre túl sok pátoszt
vesztegetni, telik az élet, és ha szerencsénk van,
tisztá esővízzel telik meg, talán áttetsző lesz
véges-végig, vagyis használható, de úgysem
tőlünk függ ez, nem tudom, milyen az enyém,
kívülről kellene nézni, vagy felülről inkább,
annyi biztos, hogy az életem lassan már
kicsordul, de üres még a halálom, csak egy
kézmozdulatba kerül majd kicserélni.*